

Poul Nødgaard (FP):

Skal vi ikke prøve at få debatten lidt ned på jorden – dér, hvor den hører hjemme, og dér, hvor befolkningen også kan forstå tingene?

Jeg vil sige til sundhedsministeren, at jeg synes, det var et godt udgangspunkt, sundhedsministeren tog i formiddags: at man skal ikke kunne ligge på gangene på vore hospitaler. Men hvad jeg meget alvorligt savnede i sundhedsministerens indlæg, var nogle løsninger med henblik på, at det ikke sker, at man ligger på disse gange. For én ting vil jeg sige, og det ved jeg fra mange, jeg har talt med: Det er noget af det mest deprimerende, der findes, at ligge på en gang i døgnets 24 timer! Og dér synes jeg ligesom vi mangler et klart signal fra sundhedsministeren med hensyn til, hvordan sundhedsministeren og dermed regeringen vil løse det problem, så vi, der besøger sygehusene for at besøge patienter, ikke længere skal se et sådant syn.

Jeg har et forslag til en løsning – og jeg synes måske, det er lidt skuffende, at det ikke er kommet ind i debatten førend nu, og jeg kunne også godt tænke mig, at sundhedsministeren nu gik ind i debatten og ligesom gjorde rede for, hvad man kunne gøre for at nedbringe ventelisterne igen – og det er, at man i meget højere grad gav patienterne ambulante behandling. Det ville helt givet kunne mindske ventelisterne ganske betydeligt. Jeg ved ikke, om det skal foregå i lægehuse eller hos speciallæger eller lignende; det har sundhedsministeren hele sin ekspertise ovre i ministeriet til at finde ud af. Men jeg tror, at det er en af vejene til at få ventelisterne ned.

En anden ting, som jeg sagde tidligere, lige før frokostpausen, og som jeg desværre ikke fik noget svar på, kan jeg så sige igen, og det er, at nu skal vi heller ikke berømme amterne alt for meget i relation til deres sygehuspolitik, for den er efter min opfattelse meget forskellig fra amt til amt. Jeg kunne altså godt tænke mig – uden at der skal være nogen form for central styring – at ministeriet, Sundhedsstyrelsen osv. i højere grad var med i, hvad der foregik, således at danske statsborgere, hvad enten de bor i Skagen eller i Ringsted, var sikre på nogenlunde den samme hurtige og effektive behandling.

I det dagsordensforslag, vi er medforslagsstillere til, står der noget om en optimal udnyttelse af kapaciteten i sygehussektoren. Det har

også været meget lidt fremme i dag, og derfor vil jeg godt spørge sundhedsministeren: I hvilken udstrækning kan man fra ministerens og sundhedsmyndighedernes side forsøge i lidt højere grad at udnytte sygehusenes kapacitet? Jeg vil ikke refereres for, at jeg mener, at man på sygehusene kan operere i 24 timer i døgn; det ved jeg godt at man ikke kan, og det skal man heller ikke. Men jeg har hørt – jeg ved så ikke, om det passer – at man på visse sygehuse f.eks. kun opererer i ganske få timer om dagen, og der var måske også noget at hente dér.

Det, der også lige bringer mig herop – og derfor er jeg specielt glad for, at både arbejdsministeren og sundhedsministeren er til stede her i dag – er, at mens arbejdsministeren jubler over orlovsordningerne og over, at 36.000 mennesker er kommet på orlov, deraf 1.800 sygeplejersker, så ville jeg få rynker i panden, hvis jeg var sundhedsminister, for de 1.800 sygeplejersker mangler vi jo faktisk på vore hospitaler. Dér synes jeg også – sagt åbent og lige ud ad landevejen – at vi savner en redegørelse fra ministeren til Folketinget om, hvordan han ser på orlovsordningerne i relation til, at man faktisk mangler disse 1.800 sygeplejersker.

Til sidst vil jeg sige noget om de private hospitaler, der har været så meget fremme i dag: Jeg synes altså, det burde være en menneskeret, hvis man er skrevet op til en plads på et offentligt hospital og har ventet i en måned eller 1½, så at blive opereret på et privat hospital, hvis man kan finde sådan et. Så mener jeg ikke det burde være noget, man skulle spørge om. Så burde man bare kunne sige: Nu er der gået en måned, og jeg har ikke fået besked på at kunne blive opereret på det offentlige hospital. Så mener jeg at man helt pr. automatik burde have lov til at indskrive sig på et privat hospital og sende regningen til det pågældende amt.

Og så vil jeg til allersidst sige, at jeg er enig med dem, der heroppefra i dag har sagt: I denne sag bør der ikke være nogen i Folketinget, der er særlig uenige. Det vil jeg gerne have lov til at sige, for netop ligesom en folkeskolelov er så vigtig, at den kan samle store dele af Folketinget, fordi det er folkeskolen, det drejer sig om, så er der her tale om hospitalerne. Fru Jensen og fru Sørensen forventer, at dette Folketings 179 folketingsmedlemmer stort set i enighed ved, hvordan de vil løse de akutte ven-